

РЕШЕНИЕ

№ 3729

гр. София, 29.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 02.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **6359** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба, подадена от И. Г. Г. срещу ревизионен акт /РА/ №Р-22221022006992-091-001/22.2.2024 г., потвърден с решение № 643/14.5.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

С РА е установен дължим данък върху доходите на физически лица, за периода 2016 – 2021 г. в размер на 11 609,89 лв. и лихви за периода 2017-2021 г. в размер на 4 548,04 лв.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е постановен при допуснати процесуални нарушения, материална незаконосъобразност, както и липса на компетентност, незаконосъобразен и необоснован.

Твърди, че немотивирано е прието, че при декларирана данъчна основа от 79 000 лв. към 1.1.2016 г. данъчните органи са приели, че за такава следва да се приеме сумата от 5000 лв. с единствен мотив, че не са представени доказателства, че декларираната сума е придобита от работата му в Германия, в периода 2001-2006 г. Житейски нелогично е да се съхраняват доказателства за това от преди 15 г. Процесуално нарушение е и отказът да бъдат събрани доказателства в тази насока. Ревизиращият екип е отказал исканата оценка от Първа инвестиционна банка и извършване на експертиза за състоянието на продадения от него апартамент.

Счита, че задълженията за 2016 г. и 2017 г. са погасени по давност, като е следвало да се приложи кратката 5-годишна. Съгласно чл. 44, ал. 4 ЗДДФЛ задължението за заплащане на данък върху получената наемна цена е на наемателите, тъй като те са юридически лица. Наемателят „Тоблер ске“ ООД е платил авансов данък, върху платения наем, като е подал и необходимите декларации. Действително, жалбоподателят не е изпълнил задължението си да декларира дохода от наем, но това води до административно-наказателна отговорност единствено.

По отношение на задълженията за 2019 г. твърди, че не са изложени мотиви как и защо е прието, че през 2018 г. и 2019 г. средствата, притежавани от жалбоподателя, са били 0 лв. Приел е, че сумата от 1303,58 лв. е от доход от друг източник, без да посочи какъв. Предвид т.р. № 2/2022 г. на ВАС посоченото несъответствие твърди, че подлежи на облагане не по общия ред, а единствено по чл. 122 ДОПК и то ако несъответствието е явно и значително, каквото в случая не е налице.

Не е взето предвид, че ап. № 8 е закупен на „груб строеж“ и продаден като „готов за живеене“ и въпреки това е определен данък върху разликата между покупната и продажната цена. Не са взети предвид възраженията на жалбоподателя, тъй като не са били представени документи за разходи. Твърди, че ноторно известно е, че такива документи не могат да бъдат представени, тъй като разходите се правят на физически лица и те не издават документи, поради което счита за приложим чл. 9 ЗДДФЛ, а останалата част за оборудване и строителни материали е нормално да не бъдат съхранявани от 2019 г. до датата на започване на ревизията. Всички подобрения обаче са налице, което се установява и от доклада на ПИБ. Ето защо разликата от 61 467,17 лв. не представлява печалба, а разходи, за да бъде направен апартаментът годен за живеене.

Нормата на чл. 13, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДФЛ не следва да бъде прилагана „сляпо“. Посочил е, че продажбата е била принудителна, тъй като е останал без работа и не бил в състояние да изплаща вноските по ипотечния кредит.

За 2020 г. неправомерно е определена данъчна основа от 33 841,34 лв. – доход от продажба на три леки автомобила. Същевременно неоснователно не е признан установените плащания за части на тези автомобили с мотива, че не могат да бъдат обвързани с тях.

Такива съображения излага и за продажба на лек автомобил през 2021 г. Неоснователно е прието, че не са извършвани разходи, като са приети само тези по банков път.

Ето защо моли да се отхвърли жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд София – град, 64 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния

административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Относно фактите.

Със заповед за възлагане на ревизия от 28.11.2022 г. изменена със заповед от 11.3.2024 г. и от 11.4.2024 г., издадени от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчните периоди от 01.01.2016 г. до 31.12.2021 г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад /РД/ срещу който е подадено по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК писмено възражение, прието като неоснователно.

Ревизионното производство е приключило с РА №Р-22221022006992-091-001/22.2.2024 г., издаден от началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен по електронен път.

В ревизионното производство са предприети всички необходими процесуални действия с оглед събиране на доказателства – изискани са документи, отправяни са запитвания и искания за представяне на документи, извършени са насрещни проверки. Изпратени са искания за извършване на действия от други субекти.

Връчено е уведомление по чл. 124, ал. 1 ДОПК, на 19.12.2023 г. до жалбоподателя, че данъчната основа за данъка по чл. 48, ал. 1 и 2 ЗДДФЛ ще бъде определена по реда на чл. 122 ДОПК.

Установява се, а и не се спори, че жалбоподателят е получавал плащания на откритата на негово име сметка, които плащания са по наемно правоотношение за отдаване под наем на притежаван от него недвижим имот. За 2016 г. полученият доход е от 3888,00 лв., а за 2017 г. – 5400.00 лв. Наемът не е деклариран по реда на чл. 50 ЗДДФЛ.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че са налице предпоставките по чл. 122, ал. 1 ДОПК данъчната основа да се определи по чл. 122 ДОПК. На основание чл. 124, ал. 2 ДОПК фактическите констатации следва да се приемат за верни до доказване на противното.

Извършена е съпоставка на получени доходи и направени разходи и е приета начална сума 5000 лв., която жалбоподателят оспорва. Твърди, че като такава следва да се приеме сумата от 79 000 лв. – натрупани от него спестявания, вкл. и от работа в Германия, за периода 2001-2005 г.

В тази насока е разпитана, на 21.1.2025 г., М. П. Г., майка на жалбоподателя, от показанията на която се установява, че действително жалбоподателят е заминал да следва в Техническият университет в М., през 2001- 2005 г., като работил в кухнята и като сервитьор за подпомагане на издръжката. Освен в М., работил и в Щ. в завода на М., като оператор на машини. В Щ. работил 1 година с договор и получавал по 3-4 хиляди евро. Спестявал си парите и му стигали. Живеят в едно домакинство само двамата, откакто се върнал от Германия - 2005 г. Свидетелката осигурява ежедневната издръжка.

Предвид така установеното настоящият състав намира, че твърдението на жалбоподателя за това, че следва да се приеме за начална сума посочената от него и по-горе, е неоснователно. Това е така, предвид нормата на чл. 124, ал. 2 ДОПК, цитирана по-горе. Предвид тази норма, в тежест на жалбоподателя е да обори посредством пълно и главно доказване констатациите на данъчните органи и по-специално – да докаже, че е притежавал за процесния период по-голяма сума.

Съгласно чл. 158, ал. 1 ДОПК (1) (Изм. - ДВ, бр. 105 от 2006 г.) Свидетелски показания се допускат само в случаите а чл. 57, ал. 2, която гласи следното:

(2) Писмени обяснения от трети лица се допускат само за установяване на:

1. достоверността или авторството на данни от технически носител и неподписани документи;
2. обстоятелствата, за доказването на които законът изисква писмен документ, ако документът е загубен или унищожен не по вина на ревизираното лице или третото лице, както и за установяването на факти и обстоятелства, за доказването на които законът не изисква писмен документ;
3. фактите и обстоятелствата, за които не са съставени документи, когато е имало задължение за това, или са съставени документи, които не отразяват действителни факти и обстоятелства.

Жалбоподателят, въпреки указаната му доказателствена тежест, не представи, респ. – не поиска събиране на доказателства, от които да може да се установи дали и какво е било възнаграждението му когато е работил в Германия. Същевременно следва да се отчете, че това е сравнително по-ранен период, като следва да се ангажират доказателства доколко считано от началото на този период, в който е живял, учил и работил в Германия и до 1.1.2016 г. /повече от 10 г./, е имал достатъчно средства, които да позволят спестяването на получаваните възнаграждения в М.. Показанията на неговата майка в този смисъл не следва да се ценят предвид нормата на чл. 158, ал. 1, вр. чл. 57, ал. 2 ДОПК. От друга страна, не е поискано ангажиране на доказателства, нито са представени такива, от които да може да се направи извод какви са били разходите на жалбоподателя за периода на обучението – разходи за наем, издръжка, за обучение, транспорт и т.н. и оттам – да може да се направи съпоставка и съответно – извод доколко е основателно твърдението за това че са налице спестени средства, до твърдения размер– 60 000 лв. и тези спестявания са „оцелели“ през годините.

Към 1.1.2016 г. и към 1.1.2017 г. жалбоподателят неоснователно е декларирал налични парични средства в брой съответно от 60 000 лв. и 79 000 лв. При съвкупната преценка на събраните доказателства споделя изводите на ревизиращите органи, че жалбоподателят не е могло да притежава парични средства в брой, до посочените размери. Така е установено и се потвърждава от представените доказателства, че жалбоподателят, за периода 1.1.2011 г. – 31.12.2015 г. е имал:

I. Доходи общо 100 9946,61 лв., от които

- 97028,99 лв. общ размер на получено нетно възнаграждение по трудови и служебни правоотношения;

- 1417,61 лв. от аренда на НИ в [населено място] за целия период;

- 2500 лв. – от продажба на МПС.

II. Разходи общо 136 720,87 лв., от които

- 91210,00 лв. за покупка на НИ /ап.№ 20 и офис № 1 на [улица]/

- 19280,64 лв. от декларирани в НАП продажби от регистрирани по ЗДДС.

- 26230,23 лв. разходи за покупка на МПС

Ето защо настоящият състав намира, че правилно е определена начална сума от 5000 лв. към 1.1.2016 г.

По отношение на твърденията за доходи от наеми. Безспорно се установява, че жалбоподателят е имал доходи от наеми, които не е декларирал. Той не е подавал декларации по чл. 50 ЗДДФЛ.

На основание чл. 44, ал. 4 ЗДДФЛ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.), такава е следвало да подаде за 2016 г. и 2017 г., по силата на чл. 50, ал. 4 (Изм. - ДВ, бр. 113 от 2007 г., в сила от 01.01.2008 г., отм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) ,предвиждаща че Към годишната данъчна декларация по ал. 1 се прилагат служебните бележки по чл. 45.

Както е посочил и ответникът, е приложим и чл. 44, ал. 4 ЗДДФЛ (Нова - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.), предвиждаща че размерът на данъка се определя и данъкът се удържа от платеца на дохода при изплащането му.

От тази норма следва, че отношение на жалбоподателя е съществувало единствено задължението да подаде ГДД, но той не е имал нито качеството наемател, нито качеството платец на дохода, нито задължението по чл. 44, ал. 4 ЗДДФЛ – да определи и удържи данък. По арг. от чл. 50, ал. 4 /отм./ ДОПК не може да се направи извод, че има такова качество доколкото нормата единствено предвижда задължение за прилагане на служебни бележки по чл. 45. Такива аргументи не могат да се изведат и от самата норма на чл. 45 ЗДДФЛ доколкото тя регламентира единствено реда за Удостоверяване на изплатен облагаем доход и на удържан данък (Загл. изм. - ДВ, бр. 94 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г. изм. - ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 01.01.2019 г.)

Това, че жалбоподателят е бил длъжен да приложи служебни бележки по чл. 45 ЗДДФЛ, както и предвид нормата на чл. 44, ал. 4 ЗДДФЛ не го прави лице по чл. 18, ал. 1 ДОПК. Нормата предвижда, че

Чл. 18. (1) Лице, задължено по закон да удържа и да внася данък, което не удържи и не внесе данъка, е солидарно отговорно с носителя на задължението за неударжания и невнесен данък или осигурителни вноски.

Жалбоподателят не е имал задължението да удържа данък. Т. е имал наемателят. Не е имал задължението и да внесе данък. Единствено е имал задължението за удостовери, със служебни бележки, при подаване на ГДД, платения вече и удържан от наемателя данък. Ето защо по отношение на него не може да се приложи чл. 14, т. 3 ЗДДФЛ като се ангажира солидарната му отговорност доколкото той няма качеството на задължено лице по чл. 14, т. 1 и 2 ЗДДФЛ,

предвиждащ че :

Чл. 14. Задължени лица са физическите и юридическите лица, които:

1. са носители на задължението за данъци или задължителни осигурителни вноски;
2. са задължени да удържат и внасят данъци или задължителни осигурителни вноски;
3. отговарят за задължението на лицата по т. 1 и 2.

Жалбоподателят нито дължи данък /по т. 1/, нито е задължен да удържа и внася данъци, видно от изложеното по-горе, нито отговаря за задълженията на тези лица.

РА в частта за 2016 и 2017 г. следва да бъде отменен, като се съобразят горните изводи. Това е така доколкото годишната данъчна основа, определена по реда на чл. 32 от ЗДДФЛ, във връзка с чл. 31, ал. 1 от с.з., е определена с оглед получените доходи от наем, в размер на 3 499,20 лв. за 2016 г. и 4860 лв. за 2017 г.

За пълнота. По отношение на твърденията за това, че следва да се приложи кратката 5-годишна давност за задълженията за 2016 г. и 2017 г. За тези за 2016 г. срокът започва да тече от 1.1.2018 г. и изтича на 1.1.2023 г. За тези за 2017 г. тече от 1.1.2019 г. и изтича на 1.1.2024 г., на основание чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Със ЗВР от 28.11.2022 г., връчена на 8.12.2022 г. на основание чл. 172, ал. 1, т. 1 ДОПК давността е спряла да тече, но за не повече от 1 г., до издаване на акта. РА е издаден на 22.2.2024 г. Към последната дата, след прибавяне на 1-г. срок по чл. 172 ДОПК е изтекъл давностният срок единствено за задълженията за 2016 г., но не и за тези за 2017 г. Същевременно, с издаване на акта за установяване на вземането – РА от 22.2.2024 г., на основание чл. 172, ал. 2 ДОПК давността следва да се счита за прекъсната.

Независимо от това, следва да се отбележи, че нормата на чл. 174 ДОПК има отношение към изпълнението на установените с акт публични задължения. Не и по отношение признаване установено тяхната дължимост /както неправилно е извършено смесване в решението на ОДОП/. Не се установява доколко жалбоподателят „доброволно“ е платил задълженията. Отделен е въпросът, че по арг. от чл. 160, ал. 4, изр. 2-ро ОПК следва да е налице произнасяне по основанията и размера на задължението, като изрично посочва, че ревизионният акт не подлежи на принудително изпълнение.

По отношение на задълженията за 2019 г. с РА е установено превишение на разходите над приходите за сумата от 1303,58 лв., както и недекларирани приходи от продажба на недвижим имоти /ПИ в [населено място], общ. К., м. 3. за цена от 4000 лв. и ап. 8 в [населено място], кв. М. ливади и две паркоместа/, които не са декларирани. Това е дало основание /и настоящият състав намира, че е така, доколкото е налице недеклариране/, да се приложи чл. 122, ал. 1, т. 2 и 7 ДОПК.

За този период е формирана данъчна основа за облагане по чл. 122, ал. 2 ДОПК както следва:

- От доходи от трудови правоотношения – 16852,54 лв.;

- Доходи от друга стопанска дейност – 521,90 лв.;
- Доходи от наем – 4860 лв.;
- Доходи от продажба на недвижими имоти – 68 391,16 лв. и
- Доходи с неустановен произход – 1303,58 лв.

Определен е данък по чл. 17 ЗДДФЛ в размер на 9192,92 лв. върху основа за облагане от 91 929,19 лв.

Жалбоподателят е дал обяснения, че по отношение на имота в „М. ливади“ /т. 2.3 от обясненията/, закупен в „груб строеж“, не е могъл да го приведе във вид, годен за живеене, поради което го е продал.

По делото е прието заключение по съдебно-оценителска експертиза, видно от което вещото лице е дала становище, че имотът се ползва по предназначение; има довършителни работи. Дала е становище за стойността на довършителните работи; стойност за обзавеждане и усвояване на части от тераса.

По делото е представен НА № 94/22.4.2019 г., видно от който жалбоподателят е продал недвижим имот – апартамент № 8 в [населено място], [улица] и подземни паркоместа № 35 и №37, за сумата от 140 000 евро или 273 816,20 лв. – левова равностойност. Видно от НА покупната цена е финансирана посредством ипотечен кредит – за сумата от 258 000 лв. В този смисъл НА № 96/22.4.2019 г. за учредяване на договорна ипотека. Имотът е имал разрешение за ползване - № СТ-05-388/29.3.2018 г.

Установява се, че тези имоти са закупени от жалбоподателя, на 30.8.2017 г., посредством финансиране с договор за жилищен кредит, за сумата от 175 000 лв. В този смисъл, договор за жилищен кредит от 25.08.2017 г., сключен между жалбоподателя и „Банка ДСК“ ЕАД. Общо имотите са закупени за 205 000 лв., което не се оспорва.

Предвид така установеното, настоящият състав намира, че действително, в нотариалния акт е посочено, че имотът, който се продава, е в груб строеж, но не е посочено, че стойността му е изчислена именно предвид неговото състояние на груб строеж. Този извод се потвърждава и от договора за жилищен кредит, видно от който е финансирана част от покупката на имотите, като е посочено, че именно това е стойността на имота. Същевременно, извършваните подобрения в имота – така, както са установени и от заключението по СТЕ, нямат отношение към тази стойност. Действително, с нея се е увеличила стойността на имота. Но жалбоподателят не е ангажирал доказателства дали именно той и към кой точно момент /ако е така/ е извършил тези подобрения и включени ли са те към стойността на имотите към датата на препродажбата им. Ето защо настоящият състав намира, че жалбата в тази ѝ част е неоснователна. В съответствие с доказателствата, събрани по делото и оттам – при правилно установена фактическа обстановка, ревизиращите органи са определили данъчната основа, вкл. и със стойността на имотите при покупката и продажбата.

По отношение на задълженията за 2020 е определена данъчна основа за общия годишен доход в размер на 65 771,16 лв.. включваща следните видове доходи:

от трудови правоотношения - 26 072,25 лв.;

доходи от руга стопанска дейност - 997,57 лв.;

доходи от наем - 4 860,00 лв. и

доходи от продажба на МПС - 33 841,34 лв.

Данъчното задължение по чл. 48 от ЗДДФЛ е определено в размер на 6577.12 лв. Удържан авансово данък на основание чл. 42. чл. 43. ал. 4 и чл. 44. ал. 4 от ЗДДФЛ.

С РА е установено недекларирани приходи от продажба на МПС. Доколкото обаче са установени цената на придобиване и прехвърляне, е приложен чл. 31, ал. 2 ЗДДФЛ.

По отношение на задълженията за 2021 г.

Установени са превишения – 27060,94 лв.

Доколкото обаче са установени цената на придобиване и прехвърляне, е приложен чл. 31, ал. 2 ЗДДФЛ.

Установена е данъчна основа по чл. 34 ЗДДФЛ от 5267,85 лв. от продажби на МПС за 2021 г. - 5 267.85 лв.

Данъчно задължение по чл. 48 ЗДДФЛ е 3369,38 лв., а данък за внасяне- 915,76 лв. и лихви от 19,73 лв.

С подадената ГДД е деклариран надвнесен данък - 61,00 лв., който е възстановен с АПВ №2210И1026980СЛ/17,03.2022 г.

В резултат е определен данък за внасяне общо от 976.76 лв.

Общо за посочените два периода безспорно се установява покупко-продажби на МПС, видно от събраните доказателства, което не се и оспорва от жалбоподателя. Той оспорва качеството си на страна по тези договори, като твърди, че е бил посредник /така неговите обяснения в ревизионното производство/, които твърдения се опровергават от договорите за покупко-продажби, където е вписван като страна. Аргумент в тази насока е и това, че МПС са били регистрирани на името на жалбоподателя. В този смисъл са и обобщените таблици на стр. 46 от РД за придобитите и вписани на името на жалбоподателя МПС и на стр. 47 са регистрираните на негово име и прехвърлени МПС.

По отношение на твърденията, че е извършвал ремонти на автомобилите също споделя изводите

на ревизиращите органи, че не се подкрепят от доказателствата по делото /така изводите на стр. 49 от РД/. Такива доказателства, въпреки дадените на жалбоподателя указания, не са представени и в съдебното производство.

Предвид изложеното съдът намира, че РА в частта за 2020 г. и 2021 г. следва да бъде оставен в сила.

С РА е установен дължим данък върху доходите на физически лица, за периода 2016 – 2021 г. общо в размер на 11 609,89 лв. и лихви за периода 2017-2021 г. в размер на 4 548,04 лв. Или общо 16157,93 лв.

РА следва да се отмени за посочените по-долу задължения:

-за 2016 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 243 лв. и 174,98 лв. лихви;

-за 2017 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 486 лв. и 300,69 лв. лихви;

Общо – 1204,67 лв.

РА следва да се остави в сила за следните задължения:

За 2019 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 6969,98 лв. и 2896.88 лв. лихви;

За 2020 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 3384,13 лв. и 1063,38 лв. лихви;

За 2021 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 526,78 лв. и 112,11 лв. лихви;

Общо - 14 953,26 лв.

По разноските.

Жалбоподателят е направил разноски за държавна такса – 10 лв., СТЕ– общо 1000 лв. и адвокатско възнаграждение – 2500 лв. Или общо – 3510 лв. предвид частичната основателност на жалбата следва да му се определят разноски от 261,69 лв.

На основание чл. 161 ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. т. 3 от Наредба № 1 за възнагражденията за адвокатска работа жалбоподателят дължи на ответника юрисконсултско възнаграждение съобразно отхвърлената част от жалбата – в случая в размер на 1745,79 лв.

Ето защо жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати разноски по компенсация в размер на 1484,10 лв.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], ревизионен акт №Р-22221022006992-091-001/22.2.2024 г., потвърден с решение № 643/14.5.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в следните части:

-за 2016 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 243 лв. и 174,98 лв. лихви;

-за 2017 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 486 лв. и 300,69 лв. лихви;

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Г., ЕГН [ЕГН], ревизионен акт №Р-22221022006992-091-001/22.2.2024 г., потвърден с решение № 643/14.5.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП, в останалата част, като са определени следните задължения:

За 2019 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 6969,98 лв. и 2896.88 лв. лихви;

За 2020 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 3384,13 лв. и 1063,38 лв. лихви;

За 2021 г. дължим данък по ЗДДФЛ – 526,78 лв. и 112,11 лв. лихви;

ОСЪЖДА И. Г. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Националната агенция по приходите сумата 1484,10 лв. разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 0,8 % върху обжалваемия интерес.. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.